

שמי קצת

כתב וצייר רואי ווסלינס

שפוט!
קוראים אי דלצת.
כאשר נולדתי כל שכנות של
אמי גיחכו
"איפה הת'נוקת?
אנו לא רואות אותה בכל!"
ונכון. הייתי קטנה כמו אס
כתום!

צברו ימים ונדלתי קצת. הייתי
יותר גדולה מאס!
אבל לא הייתי גדולה מספיק
כדי להצטרף לחבריי על מדפי
ירקות.
יום אחד נמצאתי למארו לפני
באינה.
בכיתי, מוסתרת בין העלים
שלי...

אק פתאום הרגשתי שיד כלשהי
מרימה אותי ומלפסת.
שמעתי קול "אילה דלעת קטנה
נחמדה. בוא, אביא אותך
לסבתא קולטו"
נבהלתי. "עלמה אותי! אני רוצה
להישאר כאן!"
"אל פחד. היא לא תאכל אותך.
היא לא אוהבת את קליפת
הדלועים."

כשראתה אותי סבתא קולטו
אמרה מיך "פק, דלעת קטנה,
יש ראש טוב! אט
הל צריק להלביש עליו מאבצת"
"אבל דלועים לא חובשים
מאבצות!"
"את תחבשי אחת. שבי פסקט,
בלמן שאני צובעת פק את
הראש.
הנה!"

"וּצְכֵּיּוֹ הַצִּינִיִּים. לֹא רוֹאִים
אוֹתוֹ."
כִּק דְּקִירָה אַחַת וְהֵן כְּבֵר כֹּאן.
"הִי, אַתְּ מַכְּאִיבָה לִי עִם
הַמַּצְבֵּט!"
"סַלְחֵי לִי, קֶטְנָה שָׁלִי, אֵבֶל
לְפַעֲמִים צְרִיךְ לְסַבּוֹל כְּדֵי לְהִיּוֹת
יֹפֵה."

"אבל לא רואים כלל את אבק.
חכה! אבדוק אצלי בינה."
כצבור חמש דקות חלרה סבתא
קופטו עם בלוט, שמצאה בדשא,
ליד עץ האלון.
"פווי! מהו הריח המולרי?"
"לה רק קצת דבק. צריק
להצמיד את הבלוט לפני
שפק!"

"אני מכוצרת עם הדבר הלה
באמצע האופי!"

"ווי! כמה שאת ברכנית! חכי
רצא. הרי אין לך בכלל פה.
תרכי אחד שצוחק או כלה
שבוכה?"

"לא! בכיתי מספיק! עכשיו אני
רוצה לצחוק!"
"טוב! אל אף תלולוי!"
"לה מדדדד!!!"

"עכשיו הביטי בראי!"
"הו, הו, כמה שאני מצחיקה!
האם אלה שצרותי תחת
המאבצת?
"כן. תרצי קצרות או ארוכות?"
"ארוכות. כמו שהן יוצאות
עכשיו מתחת למאבצת."
"טוב, עכשיו לאולנייט. נעשה
אותן מהרי תדהה. הן תחת
המאבצת ולא רואים אותן."

"אבא צמדי פסקט! את
מתפללת כל הזמן!"
"זה לא אשמתי. אני קצת
צמללה. אולי תשימי אותי צל
צנצנת של ריבה."
"רציון מצוין! אני אפילו אכתוב
את סיפורך ואכניס לתוך
הצנצנת!"
"ואם נכניס לשם את הציוורים?"
"בוודאי, דלעת קטנה."
"תודה, סבתא קולטו."